

SANDOVAL & GÀMEZ

Abans que res la porta: i davant d'un Guernica fals i multicolor, el Xoko, un home de veritat, d'aquells amics que amb una abraçada et pot estrangular, encara que sigui afectuosament. DOMENEC UMBERT

Pedre's dins d'un altre món

Això és el que passa cada vegada que anem a *L'Atlàntida*, que no és el paradís submarí inventat, sinó la macrodisco que es troba a Sitges, quasi al final de la vila que du el nom del pecat per a alguns, però que és, d'altra banda, un dels centre lúdics més coneguts de la zona catalana a l'hora de la diversió, encara que sigui un divertiment molt marcat pel color rosa, no en va és un dels paradisos de l'estiueix gai del món.

Però *L'Atlàntida* és una altra cosa, allí les coses també estan molt clares, però, d'una altra banda. Allí es lliga molt, encara que l'entrada és cara i les copes estan incloses en el preu d'accés. Els turistes, italians sobretot, són els que més ataquen les noies que, a la fi, acaben amb l'espanyolet

de torn, que és qui porta els calés a la butxaca, i se'ls gasta ben a gust, especialment a l'hora de demostrar qui és el mascle de l'assumpte. Abans, a *L'Atlàntida* s'hi podia sopar, però han fet del menjador un *privé* on pots trobar a tothom. Per això, per sopar, malgrat que l'entorn està més que farcit de llocs excel·lents per fer-hi qualsevol àpat, el millor és agafar i anar-se'n cap al Port d'Aiguadolç, on hi ha un grapat de petits restaurants molt acollidors i on es menja bé. I, de tots, n'hi ha un d'especial. Es diu *El Faro* i el porten unes germanes *tope fashion*, una de les quals es diu Rosa, és maca i tranquil·la i fa de *maître* de la casa. Els preus són correctes, les racions abundants, la carta es curta, però no vol dir res, sovint és millor.

Si, a més, un té la sort de trobar *Cosme* i *Totto*, la pre-sortida nocturna ja està més que marcada per la bona sort. Perquè *Cosme* és un paio, que no gitano, que canta com els àngels tota mena de cançó espanyola i el *Totto* l'acompanya als bongos. Escoltar-los quan fan la versió flamenca del *Devórame otra vez* és un plaer suprem que se t'emporta sense voler.

Després d'aquest sopar marxós, que es pot prolongar fins a les dues del matí, un ja se'n pot anar cap a *L'Atlàntida*, perquè és l'hora que arriben els Vips. Queda una estona lluny del centre i la carretera és quasi un pecat dels trànsit que hi ha, però val la pena. És molt recomanable anar-hi serens, especialment perquè l'últim tros és estret i molt complicat de revolts, però, s'hi

arriba bé i s'hi aparca millor. Allí el soroll no molesta ningú, especialment els veïns, perquè no n'hi ha, i ja se sap que són els que manen, i molt, en temps d'eleccions.

L'arribada a la *disco* es produeix entre mesures de seguretat extremes. Primer hi ha un control de dos *goril·les* forçuts que piconen amb la mirada. I després, ¡ah, després! després hi ha el Xoko a la porta, tot ben acompanyat d'en Paolo, que són els responsables que tothom pagui, de fer els ulls grossos quan convé i de fer respectar a tothom. No se'ls escapa ningú: ho saben tot, ho veuen tot, més i fins i tot que des dels monitors televisius que es troben al despatx de direcció.

El Xoko, que es diu Albert, té un restaurant a Roda de Berà, però es troba més a gust

aquí, a *L'Atlàntida*, més ajudant el seu amic Martí Farré, que n'és el propietari, i de qui és mà dreta, mà esquerra, ulls i tot el que faci falta. Perquè en Xoko té la virtut de ser amic, i aleshores t'ho dona tot, o de ser enemic i també aleshores ho pots perdre tot, perquè té un geni i una força que no hi ha qui l'aturi. Per això, més que res, un el té d'amic: no se sap mai el que et pot passar. Després de l'abraçada estranguladora del Xoko, un ja es pot perdre per l'espai que, si més no, és molt singular. Al costat mateix del mar, amb cala privada, o sigui, que si vols i tens vaixell, pots arribar-hi per mar tranquil.lament, amb moltes terrasses i *disckjokeys* repartits per les teulades, pistes a l'aire lliure, sala de billar, privat de vidre al pis superior, espais tranquils amb gespa. Hi ha de tot, cossos extraordinaris, homes i dones macos, com disposats a filmar qualsevol anunci en aquell mateix moment, sense cap mena d'additaments.

Aleshores comença el passeig. Com podeu veure per la fotografia, és inútil de poder plasmar tot el que allí passa: l'objectiu no dona per més, encara que un altre dia esperearem la matinada i, amb la llum del sol us podrem donar una idea més àmplia de com és tot. El sol continua sent el *flash* més potent que s'ha inventat mai.

De moment vam trobar **Carles Cardús**, el supercampió de motos, que acaba de guanyar una altra vegada a Iugoslàvia. Hi ho va celebrar a *L'Atlàntida* amb la seva esposa, una noia preciosa que es diu **Silvia Abella**, que és la seva millor companya, perquè viatja sempre amb ell, a la *roulotte*, li cronometra els temps, el controla, el vigila i li cuina, que és una de les febleses del campió. Ells normalment viuen a Sitges, en una urbanització propera on tenen la seu de tots els problemes administratius, ja se sap

Carles Cardús amb la seva esposa, la bonica Silvia Abella.

DOMÈNEC UMBERT

En mànigues de camisa, Martí Farré, al costat del dissenyador Jordi Cuesta.

Un aspecte de la pista més gran: hi insistirem.

La nova model Mònica amb el promotor José Maria García Arnalot.

que això de les motos és com una empresa. La seva casa és un món tranquil, sense sorolls, però malauradament no la poden disfrutar tant com volen, sempre estan viatjant i, sortosament, guanyant.

Més enllà van trobar **Martí Farré**, que és el gran senyor de la *disco*. És un tipus enrotllat que es diu que a Barcelona triomfa amb dos jocs ben diferents com son *Fibra Òptica*, seu dels moderns de tota mena que no matinen, i *Barçalles*, (abans Cine Versailles), que l'ha titolat així com un petit homenatge als culés de tota la vida. Té, a més, una agència de models, molt nombrosa, als quals dona passió lliure a *L'Atlàntida*, on van tots els caps de setmana, que són els dies que obren: a partir del 10 de juliol ja ho faran cada dia.

Martí estava de xarrera amb **Jordi Cuesta**, un dels nou dissenyadors catalans que més ven arreu del món. I que, curiosament, no va estar triat per a formar part de l'expedició catalana que va anar al Japó fa unes poques setmanes. Malgrat que en Jordi és home molt seriós, no va voler comentar-ne res, però no va callar la queixa: té vint punts de venda a Tòquio i catorze a Osaka i ha signat un contracte per a fer la venda dels seus accessoris per tot el Japó. L'home no diu res, no vol criticar, però està molest i somriu, espera no deure el seu triomf a ningú. I així està de feliç.

Després vam trobar **José Maria García Arnalot**, que és el productor de la sèrie televisiva de la *Vaitiare* que veurem molt aviat a la *tele* nacional. L'home també està més que content perquè té una model nova, que es diu Mònica i surt amb ella la fotografia d'avui, i que serà un *boom*. De moment, ha ja fet alguns anuncis de roba interior i els poden jurar que si no la vol per a ell, doncs per a mi. I vostès dispensin, però jo la vaig veure primer.

Carmen Aranegui, J.C. Martin, Felipe Garin i senyora.

TOTS SOM POPS

Fa ja un bon grapat d'anys La Trinca —quan encara cantaven— van traure un disc que es deia *Tots som pops*. Així es podria titular l'exposició que omple aquests dies algunes de les sales de l'Institut Valencià d'Art Modern o IVAM. Per moviment o fenomen del Pop

Antoni Escarré i Richard Hamilton.

Art quasi sempre s'ha considerat solament una banda de l'Atlàntic, o siga, els EUA. Ara, a l'IVAM podem contemplar els primitius britànics que a finals dels anys quaranta posaven les bases del Pop. L'exposició, que ha estat coordinada per **James Linwood**, vé de Londres i ha comptat amb la presència el

Colgan.

També procedents de la capital britànica hi arribaren **Mary Banham**, viuda del famós crític, i **Iwona Blazwick**, especialista de l'Independent Group. Per l'edifici de Guillem de Castro es deixaren veure rostres com el de **Javier Casal**, subdirector del Palau de la Música, i una de

Richard Joscelyn i Iwona Blazwick.

les persones amb millor *pedegree* en qüestions musicals en aquest país. **Vicent Garcia Cervera** de la Galeria Val i 30 i **Miquel Navarro** deambulaven per la iconografia pop mentre **Javier Calvo** es delectava amb la música del *juke box*. Carme Alborch, com ja és costum, seductora.

D'un altre signe és l'exposi-

els lectors recordaran que el passat gener es va produir l'enderrocament d'una part del museu Romà de Sagunt. Ara, els seus fons finalment s'han pogut presentar també a la capital saguntina, a la Casa de la Cultura Capellà Pallarés. La iniciativa de la Conselleria de Cultura ha comptat amb la col·laboració de la Caixa de

Javier Casal. A la dreta, Jose Maria Poveda, *El flaco*.

HAI A GIL

ció que **José García Poveda**, més conegut com *El flaco*, presenta al bar *Brillante* de València. Les fotografies que s'anuncien com a "fotoparides" responen a les senyes d'identitat que han fet d'aquest fotògraf un dels personatges més peculiars de la moguda valenciana, ara un tant decaiguda. Amb personatges de la vida política valenciana, *El flaco* ha realitzat una sèrie de fotomuntatges que compten amb el suport literari del periodista **Manuel S. Jardí**. Les fotos, malgrat els seus desitjos d'emprenyar, no deixen de ser simpàtics *collages* d'inequívoc sabor camp. Segurament allò més *heavy* de l'expo és l'autoretrat d'*El flaco* a la manera clàssica... D'altra banda, els protagonistes de l'exposició —classe política i periodística— no hi van acudir, a pesar que el Flaco va posar una hora prudent per a la inauguració. Afortunadament, els amics no li foren infidels.

I ara una de romans. No sé si

Sagunt i dels Caves Marqués d'Estivella. Un enllaç patrocinador que el dia de la inauguració fou felicitat pel conseller de cultura, Antoni Escarré. Per cert, caldrà en una altra ocasió referir-se al *new-look* d'Escarré com a conseller. **Carme Aranegui**, catedràtica d'arqueologia de la Universitat de València i **Emilia Hernández**, directora del Museu Romà, feien l'exposició de la mostra escultòrica. Entre el nombrós públic present es podien veure el cronista **Santiago Bru i Vidal**, el director del museu de Belles Arts de València, **Felipe Garín**, el Síndic de Greuges, **Manuel Girona**, i la directora de Patrimoni Cultural, **Evangelina Rodríguez**, ànima de l'exposició. **Joaquín Lara** ha estat el dissenyador del muntatge de l'exposició, que estarà oberta al llarg dels mesos de juny i juliol.

Josep Sandoval i
Carles Gàmez